

POSTANOWIENIE

Dnia 17 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 17 czerwca 2024 r.
w sprawie dyscyplinarnej notariusza **P. C.**,
ukaranego za popełnienie przewinienia dyscyplinarnego określonego w
art. 50 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie,
kasacji wniesionej przez obwinionego,
od orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie
Notarialnej w Warszawie z dnia 27 listopada 2023 r., sygn. akt [...],
utrzymującego w mocy orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby
Notarialnej [...] z dnia 6 lipca 2023 r., sygn. akt [...]

postanowił

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć P. C. wydatkami postępowania kasacyjnego w kwocie 20 (dwadzieścia) zł.**

UZASADNIENIE

Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Notarialnej
w Warszawie, orzeczeniem z dnia 27 listopada 2023 r., sygn. akt [...],
utrzymał w zaskarżonej części orzeczenie Sądu Dyscyplinarnego Izby

Notarialnej [...] z dnia 6 lipca 2023 r., sygn. akt [...], uznającego obwinionego za winnego m. in. popełnienia zarzucanego mu w pkt. 1) czynu polegającego na tym, że:

„w okresie co najmniej od 2 października 2015 roku aż do chwili obecnej - to jest do dnia 19 kwietnia 2023 roku prowadził i nadal prowadzi zarówno stronę internetową swojej kancelarii o adresie internetowym [...], a jednocześnie profil tej kancelarii na portalu społecznościowym F., ponadto w okresie co najmniej od dnia 15 lutego 2019 roku do dnia 7 lutego 2023 roku prowadził na portalu społecznościowym F. swój profil osobisty P. C. z umieszczonym w nawiasie dodatkem „Notariusz”, co narusza § 1 ust. 2 i § 5 uchwały nr IX/38/20 i 6 Krajowej Rady Notarialnej z dnia 2016 roku w sprawie stron internetowych oraz informacji udostępnianych w Internecie z późniejszymi zmianami i stanowi czyn nieuczciwej konkurencji, uchybiający godności zawodu”,

tj. czynu naruszającego art. 50 ustawy z dnia 14 lutego 1991 r. Prawo o notariacie i za czyn ten wymierzył mu karę upomnienia.

Kasację od wyroku Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Notarialnej w Warszawie, wniósł obwiniony P. C., zaskarżając je w całości i zarzucając:

„rażące naruszenie prawa poprzez sprzeczne z prawem zastosowanie uchwały nr IX/38/16 Krajowej Rady Notarialnej z dnia 2016 roku w sprawie stron internetowych oraz informacji udostępnianych w Internecie z późniejszymi zmianami”.

W uzasadnieniu kasacji skarżący wskazał, że jego zarzut sprowadza się do odpowiedzi na pytanie, czy zgodnie z treścią

Uchwały profil na portalu społecznościowym jest „stroną internetową” w rozumieniu Uchwały, a w związku z tym czy posiadanie obu form komunikacji internetowych jest naruszeniem § 1 ust. 2 Uchwały i w związku z tym wnosi o uwzględnienie kasacji, jednak nie wskazuje żadnych wniosków końcowych.

W odpowiedzi na kasację, Rzecznik Dyscyplinarny Krajowej Rady Notarialnej w Warszawie wniósł o oddalenie wniesionej kasacji jako oczywiście bezzasadnej i obciążenie obwinionego kosztami postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jako oczywiście bezzasadna, podlegała oddaleniu w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy wskazać, że zarzut podniesiony przez obwinionego w kasacji, stanowi w istocie powtórzenie zarzutu podniesionego w środку odwoławczym od wyroku Sądu Dyscyplinarnego I instancji, tym samym zmierza w sposób niedopuszczalny na tym etapie postępowania, do wywołania ponownej kontroli orzeczenia Sądu I instancji. Tego typu zabiegi, zmierzające w istocie do obejścia reguł wynikających z art. 523 § 1 k.p.k., były już wielokrotnie oceniane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, jako niedopuszczalne i nie są w stanie wyrzucić oczekiwanego przez skarżącego rezultatu, zwłaszcza że zarzut w tym zakresie w sposób prawidłowy został rozważony przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Notarialnej w Warszawie.

W myśl art. 63a prawa o notariacie od orzeczenia wydanego przez Wyższy Sąd Dyscyplinarny przy Krajowej Radzie Notarialnej,

przysługuje obwinionemu, rzecznikowi dyscyplinarnemu, Ministrowi Sprawiedliwości, Rzecznikowi Praw Obywatelskich oraz Krajowej Radzie Notarialnej kasacja do Sądu Najwyższego.

Do rozpoznania tej kasacji stosuje się odpowiednio przepisy k.p.k. o kasacji, z wyłączeniem art. 526 § 2 k.p.k. oraz art. 530 § 3 k.p.k. (por. art. 63 e prawo o notariacie). Jeżeli taka kasacja jest rozpoznawana na rozprawie, to rozpoznaje ją Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów (por. art. 63d. § 3 prawo o notariacie), jeżeli zaś jest oczywiście bezzasadna lub oczywiście zasadna, to może zostać rozpoznana na posiedzeniu (por. art. 535 § 3 k.p.k. w zw. z art. 63 e prawo o notariacie oraz art. 535 § 5 k.p.k. w zw. z art. 63 e prawo o notariacie).

Jak wyżej wspomniano, kasacja przysługuje od prawomocnego orzeczenia Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Radzie Notarialnej. To orzeczeniu tego Sądu należy zarzucić rażące naruszenie prawa, ewentualnie rażącą niewspółmierność kary. Trzeba też wykazać w kasacji, iż to zarzucane rażące naruszenie prawa mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia (por. W. Kozielewicz, Kasacja w sprawach dyscyplinarnych notariuszy, Rejent, nr specjalny, marzec 2010 r., s. 171 – 1191, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 25 czerwca 2012 r., sygn. akt K 9/10, OTK 2012, z. 6A, poz. 66).

Zważywszy na powyższe, zarzut ograniczający się do powtórzenia zarzutu apelacyjnego nie mógł odnieść oczekiwanego przez P. C. rezultatu, szczególnie że ani odwołanie ani też obecnie kasacja nie wskazują przepisu prawa, który miał zostać naruszony przez orzekające sądy. W kasacji też nie wskazano żadnego

uchybień, którego miał się dopuścić sąd odwoławczy, który jedynie utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie i nie stosował żadnego przepisu prawa materialnego. Wobec powyższego, należało jedynie stwierdzić, że przeprowadzona w przedmiotowej sprawie kontrola instancyjna nie pominęła żadnego zarzutu odwołania i spełnia kryteria określone w art. 433 § 2 k.p.k., a rozstrzygnięcie Sądu II instancji zostało prawidłowo i rzetelnie umotywowane. Sąd *ad quem* uzasadnił swoją decyzję w sposób wystarczająco szczegółowy, czyniąc w sposób oczywisty zadość obowiązkowi spoczywającemu w tym zakresie na sądzie odwoławczym.

Kierując się przedstawionymi motywami Sąd Najwyższy, z mocy art. 535 § 3 k.p.k. w zw. z art. 63 e prawo o notariacie, rozstrzygnął jak wyżej.

[M. T.]

[ms]